

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 410

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 10 iunie 2015

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 231 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală	2-4
Decizia nr. 241 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă	4-6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 13 din 6 mai 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 231

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 375/833/2012 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 736D/2014.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate. Arată, astfel, că nu există discriminare între titularii cererii de reexaminare a încheierii prin care se aplică amenda judiciară și titularii căii de atac ordinare a apelului împotriva aspectelor referitoare la amenda judiciară dintr-o hotărâre de fond, având în vedere că orice persoană interesată, prejudiciată în interesele sale legitime, poate ataca hotărârea cu apel în ceea ce privește dispozițiile care au produs prejudicierea, inclusiv titularii cererii de reexaminare. Mai mult, textele de lege criticate se referă la atacarea unei hotărâri pronunțate în fond, or, amenda judiciară se poate dispune inclusiv în faza de urmărire penală și în căile extraordinare de atac, ba chiar și în procedurile de executare a hotărârii, în toate aceste cazuri persoanele amendate putând face cerere de reexaminare a amenzii judiciare. Prin urmare, nu poate fi reținută o incoerență legislativă, ci dispozițiile de lege criticate au o rațiune bine fundamentată și coerentă. Totodată, în ceea ce privește comparația făcută de autorul excepției cu prevederile din procedura civilă, Curtea Constituțională a reținut în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 362 din 24 septembrie 2013, că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 24 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 375/833/2012, **Curtea de Apel Oradea — Secția penală și**

pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de instanța de judecată, din oficiu, cu ocazia soluționării apelului declarat într-o cauză penală în care instanța de apel a dispus sancționarea cu amendă judiciară a unui martor pentru lipsă nejustificată, cu mențiunea că acesta poate formula contestație în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de amendare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța de judecată susține, în esență, că dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, și ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări. În acest sens, arată că, potrivit art. 284 alin. (2) și (5) din Codul de procedură penală, persoana amendată poate cere anularea sau reducerea amenzii în termen de 10 zile de la comunicarea încheierii de amendare, cererea urmând a fi soluționată de un alt complet de judecată, prin încheiere. Aceeași procedură era reglementată prin art. 199 din Codul de procedură penală din 1968, cu precizarea că cererea de scutire sau de reducere a amenzii judiciare era soluționată chiar de către organul judiciar care a dispus aplicarea acesteia. În schimb, noua opțiune a legiuitorului, reglementată prin dispozițiile de lege criticate, este să ofere persoanei amendate, respectiv martorului, expertului, interpretului și avocatului, posibilitatea de a apela încheierea de amendare de îndată după pronunțarea acesteia și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza. Menționează că, în materie civilă, legiuitorul a fost consecvent cu vechea reglementare cuprinsă în art. 108⁵ din Codul de procedură civilă din 1865, astfel că, potrivit art. 191 din noul Cod de procedură civilă, cel obligat la amendă va putea face numai cerere de reexaminare, în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii de amendare, cerere care se soluționează cu citarea părților, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda, cu precizarea că, potrivit vechiului Cod de procedură civilă, cererea de reexaminare se soluționa, prin încheiere irevocabilă, de către instanța de judecată care a aplicat amenda. Arată că noul Cod de procedură penală prevede, în paralel, două căi de atac împotriva încheierilor de amendare, una care se exercită la aceeași instanță de judecată care a pronunțat-o și alta — la instanța ierarhic superioară, respectiv la curțile de apel, fără ca obiectul cauzei să implice o complexitate deosebită care să justifice voința legiuitorului și, totodată, fără ca acesta din urmă să condiționeze ori să arate expres că apelul ar putea fi declarat doar după parcurgerea primei căi de atac.

6. Instanța de judecată apreciază că legiuitorul a dat o atenție deosebită acestui gen de cauze, întrucât apelul se judecă de un complet format din doi judecători, spre deosebire de calea de atac împotriva soluțiilor date de instanță care nu dezleagă fondul cauzei și care pot fi atacate doar cu contestație ce se judecă de

un singur judecător, de exemplu, în materie de măsuri preventive, reabilitare, aplicare a legii penale mai favorabile, încheierile prin care se dispune începerea cercetării judecătorești etc. Așadar, întrucât încheierile de amendare nu privesc fondul cauzei, nu se justifică soluția ca acestea să fie prevăzute cu calea de atac a apelului care, de regulă, vizează sentințele care dezleagă fondul cauzei. La o analiză mai atentă, se observă că poate cere anularea sau reducerea amenzii judiciare orice persoană amendată, în timp ce calea de atac a apelului poate fi exercitată doar de către martor, expert, interpret și avocat, în condițiile în care persoana amendată poate fi chiar procurorul, partea civilă, partea responsabilă civilmente, persoana vătămată, inculpatul sau orice persoană care asistă la ședința de judecată. Apreciază că, prin reglementarea diferită a procedurii privitoare la amenda judiciară în procesul penal față de cel civil, cu toate că obiectul cauzei este identic — și anume reexaminarea amenzii judiciare aplicate de către judecător ca urmare a atitudinii culpabile a persoanelor care încalcă regulile de procedură — și prin lipsirea celorlalte persoane amendate, în afară de martor, expert, interpret și avocat, de dreptul de a formula apel împotriva încheierilor de amendare, se încalcă principiile constituționale invocate. Această incoerență legislativă are la bază combinarea unor reguli și principii de drept, fără respectarea ierarhiei normelor juridice prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, autorul excepției observă combinarea principiului nediscriminării și a celui care consacră un sistem unic, unitar și ierarhic al căilor de atac împotriva soluțiilor date de către instanțele de judecată cu anumite derogări în materie de incompatibilități și amenzi judiciare — care ar confirma existența unui alt sistem unic, unitar și de același grad al căilor de atac împotriva soluțiilor date în aceste cauze — fără, însă, ca acestea să se intersecteze ori să se aplice paralel ori cumulativ, altminteri inechitatea și discriminarea nu ar putea fi argumentate obiectiv și rațional și nu s-ar afla la adăpost de orice critici de legalitate ori de constituționalitate. Totodată, consideră că există discriminare între persoanele amendate în materie civilă și cele amendate în procesul penal, respectiv între persoanele amendate la modul general și martorii, experții, interpreții și avocații amendați, care pot uza de calea de atac a apelului, precum și între justițiabilii față de care sau împotriva cărora se desfășoară un proces sau o judecată penală care privește fondul cauzei și care pot ataca soluția dată doar cu calea de atac a apelului și persoanele amendate și individualizate mai sus care pot ataca încheierea de amendare atât la instanța care a dispus amendarea, cât și la curțile de apel, fără ca aceste situații de inechitate să fie justificate logic, rațional și obiectiv, dimpotrivă, incoerența legislativă ar putea sta la baza acestei noi orientări legislative.

7. Concluzionează că, în materie penală, legiuitorul a consacrat un sistem unitar, unic și ierarhic privind căile de atac împotriva soluțiilor pronunțate de către instanțele de judecată, cu precizarea că excepțiile de la această regulă — cum ar fi în materie de incompatibilități și amenzi judiciare — vizează doar soluționarea urgentă și definitivă a acestora de către un alt complet de judecată de la aceeași instanță, derogări care confirmă sistemul juridic conceput de către legiuitor și viziunea coerentă a acestuia, cu precizările de mai sus. Apreciază că, în cauză, ar fi vorba de o scăpare a legiuitorului, întrucât, la stabilirea căilor ordinare de atac și a compunerii completelor de judecată formate dintr-un singur judecător în materie de contestații și doi judecători pentru soluționarea apelurilor, care rămân, astfel, definitive, acesta a optat în acest sens având în vedere numărul redus al magistraților de la instanțele ierarhice și pentru a degreva completele colegiale de dosarele care nu privesc fondul cauzei sau au o complexitate redusă.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere

ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Arată că textele de lege criticate instituie norme cu privire la exercitarea apelului în procedura penală, procedura care este diferită de cea din procesul civil. Or, având în vedere jurisprudența constantă a Curții Constituționale, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite, așa cum s-a reținut prin Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994. Totodată, corelând dispozițiile art. 16 alin. (1) cu prevederile art. 4 alin. (2) din Constituție, constată că acestea vizează egalitatea în drepturi între cetățeni și determină criteriile nediscriminării, respectiv rasa, naționalitatea, originea etnică, religia, opinia, apartenența politică și averea sau originea socială. Or, instituirea prin textele de lege criticate a unor dispoziții procedurale referitoare la exercitarea apelului în procedura penală nu creează nicio discriminare între persoanele vizate de ipoteza normei juridice, pe criteriile menționate mai sus. De altfel, astfel cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, de exemplu prin Decizia nr. 397 din 3 iulie 2014, legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, astfel cum rezultă din art. 126 alin. (2) din Constituție. În plus, din examinarea excepției de neconstituționalitate astfel cum aceasta a fost formulată, observă că, în fapt, criticile de neconstituționalitate se raportează la aspecte ce țin de modificarea și completarea Codului de procedură penală. Or, așa cum a reținut Curtea în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 165 din 20 martie 2014, modificarea și completarea legii sunt, conform dispozițiilor art. 58—60 și următoarele din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, evenimente legislative ce reprezintă atribuția exclusivă a legiuitorului, potrivit prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție. În fine, menționează că dispozițiile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală nu au incidență în cauza de față.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins:

— Art. 409 alin. (1) lit. e): „*Pot face apel: [...] e) martorul, expertul, interpretul și avocatul, în ceea ce privește cheltuielile judiciare, indemnizațiile convenite acestora și amenzile judiciare aplicate;*”;

— Art. 410 alin. (2): „*În cazul prevăzut la art. 409 alin. (1) lit. e), apelul poate fi exercitat de îndată după pronunțarea încheierii prin care s-a dispus asupra cheltuielilor judiciare, indemnizațiilor și amenzilor judiciare și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza.*”

13. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, și ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta a fost ridicată, din oficiu, de instanța investită cu soluționarea apelului declarat de inculpat într-o cauză penală, instanță care a dispus sancționarea cu amendă judiciară a unui martor, astfel încât dispozițiile art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală — care prevăd posibilitatea martorului, expertului, interpretului și avocatului de a face apel, în ceea ce privește amenzile judiciare aplicate de instanța de fond, de îndată după pronunțarea

încheierii prin care s-a dispus asupra amenzilor judiciare și cel mai târziu în 10 zile de la pronunțarea sentinței prin care s-a soluționat cauza în primă instanță — nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât aceasta se află în fază de apel, iar nu în ipoteza dispozițiilor de lege criticate, care vizează amenzile judiciare aplicate de instanța de fond. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...].*” Ținând cont de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

15. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 409 alin. (1) lit. e) și ale art. 410 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată, din oficiu, de instanța de judecată în Dosarul nr. 375/833/2012 al Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 241

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 3 din

Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lidl Discount” — S.R.L. din comuna Ariceștii Rahtivani, județul Prahova, în Dosarul nr. 6.163/303/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.035D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care precizează că art. 315 din Codul de procedură civilă indică expres și limitativ sfera persoanelor care nu pot fi ascultate ca martor. În ceea ce privește invocarea încălcării art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, arată că interdicția instituită de dispoziția legală

criticată este una relativă, părțile putând conveni ca și aceste persoane să fie ascultate ca martori, potrivit art. 315 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Referitor la invocarea lipsei de previzibilitate a normei criticate, arată că aceasta nu poate fi susținută, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a reținut că, din cauza principiului generalității legilor, conținutul acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai pentru a îndepărta îndoielile ce ar putea exista în privința interpretării normelor, ținând cont de evoluțiile practicii cotidiene, cu condiția ca rezultatul să fie coerent. Apreciază că textul nu are niciun viciu de neconstituționalitate și pentru aceste motive solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 358 din 23 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 6.163/303/2013, **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Lidl Discount” — S.R.L. din comuna Ariceștii Rahtivani, județul Prahova, într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat împotriva unei sentințe civile prin care s-a respins plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției prevăzute de Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că sintagma „legături de interese” nu este definită, fiind extrem de întinsă și generic prezentată față de celelalte situații în care sunt strict identificate persoanele care dețin calitățile respective. Astfel, se poate ajunge la situații în care, în mod discreționar, una dintre părți ar împiedica cealaltă parte să-și probeze pretențiile prin simpla invocare a dispozițiilor legale criticate.

6. **Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că textele legale criticate sunt constituționale. Acestea prevăd că nu pot fi audiate ca martor persoanele aflate în legături de interese cu una dintre părți și este justificată printr-o prezumție de lipsă de obiectivitate a unui asemenea potențial martor, care se află în legături de interese cu una dintre părți și, prin urmare, este interesat el însuși să ofere o depoziție favorabilă acelei părți. Această normă nu încalcă dreptul la apărare al părții, care poate să-și dovedească pretențiile sau apărările cu alte mijloace de probă, ci poate constitui cel mult o restrângere a acestui drept, justificată de necesitatea legitimă de a proteja dreptul la un proces echitabil al celeilalte părți. Mai arată că nu este echitabil ca o parte să aducă martori cu privire la care există toate premisele că nu vor fi obiectivi și vor favoriza partea care i-a propus și cu care se află în legături de interese.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul cuprins: „(1) *Nu pot fi martori: [...] 3. cei aflați în dușmănie sau în legături de interese cu vreuna dintre părți*”.

11. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, este invocat și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că proba testimonială reprezintă unul dintre mijloacele probatorii ale procesului civil, iar mijlocul de probă îl reprezintă tocmai declarațiile făcute de martor, persoană terță față de proces, care relatează în fața instanței fapte sau împrejurări concludente pentru soluționarea cauzei. În principiu, orice persoană care are cunoștință despre fapte relevante referitoare la pricina dedusă justiției poate fi ascultată în calitate de martor (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 80 din 8 februarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 120 din 19 februarie 2007). De la această regulă, legea procesual civilă instituie anumite excepții, precizând persoanele care nu pot fi audiate ca martori sau care sunt scutite a depune mărturie, în considerarea calității pe care o dețin.

13. Astfel, art. 315 alin. (1) din Codul de procedură civilă instituie interdicții de a fi martori pentru persoanele care se află în anumite situații, respectiv nu pot fi martori rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv; soțul, fostul soț, logodnicul ori concubinul; cei aflați în dușmănie sau în legături de interese cu vreuna dintre părți; persoanele puse sub interdicție judecătorească și cei condamnați pentru mărturie mincinoasă. Potrivit art. 315 alin. (2), primele trei categorii de situații prevăzute de alin. (1) al aceluiași articol reprezintă interdicții relative, părțile putând conveni ca și persoanele care se află în aceste situații să fie ascultate ca martori. Ultimele două situații, respectiv persoanele aflate sub interdicție judecătorească și cele condamnate pentru mărturie mincinoasă, reprezintă interdicții absolute, în cazul lor legea neprevăzând posibilitatea ca părțile să se înțeleagă.

14. În prezenta cauză, autoarea excepției de neconstituționalitate critică dispoziția legală potrivit căreia nu pot fi martori cei aflați în legături de interese cu vreuna dintre părți, din cauza faptului că sintagma „legături de interese” nu este definită, fiind extrem de întinsă și generic prezentată față de celelalte cazuri în care sunt strict identificate persoanele care dețin calitățile care îi împiedică să fie martori sau care îi scutesc de această calitate, putându-se, astfel, ajunge la situații în care, în mod discreționar, una dintre părți ar împiedica cealaltă parte să-și probeze pretențiile prin simpla invocare a dispozițiilor legale criticate.

15. În privința interdicției prevăzute de art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă de a nu fi martori cei aflați în legătură de interese cu vreuna din părți, criticată de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că aceasta are în vedere prezumția de parțialitate și subiectivism a martorului care ar avea un interes ce ar putea influența caracterul veridic al declarației acestuia. Așadar, interdicția persoanelor care se află în legături de interese cu vreuna din părți este stabilită exclusiv în interesul părților litigante, asigurând echilibrul procesual al acestora, și este o interdicție relativă, care poate fi înlăturată prin convenția, expresă sau tacită, a părților.

16. Probele au o importanță deosebită în procesul civil, judecătorul trebuind să cunoască raporturile juridice dintre părți și faptele care au condus la deschiderea litigiului pentru a putea pronunța o hotărâre, aplicând norma legală corespunzătoare acestor situații. Acestea se propun în faza inițială a procesului, fiind ulterior puse de către instanță în discuția contradictorie a părților. Probele trebuie să fie admisibile potrivit legii și să ducă la soluționarea procesului [art. 255 alin. (1) din Codul de procedură civilă], putând fi încuviințate numai dacă îndeplinesc aceste condiții [art. 258 alin. (1) din Codul de procedură civilă], iar încheierea prin care se încuviințează probele va arăta faptele ce vor trebui dovedite, mijloacele de probă încuviințate, precum și obligațiile ce revin părților în legătură cu administrarea acestora [art. 258 alin. (2) din Codul de procedură civilă].

17. Prin urmare, o probă inadmisibilă, prevăzută ca atare de o normă legală, nu va putea fi încuviințată de instanță, însă, având în vedere dispozițiile art. 22 alin. (2) din Codul de procedură civilă care consacră rolul activ al judecătorului în probațiune, precum și faptul că norma legală criticată instituie o interdicție relativă, care poate fi înlăturată de convenția părților, judecătorul nu poate respinge din oficiu cererea de probă, ci numai dacă partea interesată se opune în acest sens.

18. Referitor la caracterul nedefinit al sintagmei criticate, Curtea reține că acesta nu determină neconstituționalitatea normei legale, instanțele de judecată având rolul de a aprecia, de la caz la caz, legăturile de interese dintre martor și vreuna din

părți, de natură a justifica respingerea martorului propus, sinceritatea depoziției martorului fiind apreciată prin raportare la relațiile juridice dintre părți și interesul pe care l-ar avea față de rezultatul procesului. Instanța, în determinarea sferei de cuprindere normativă a sintagmei criticate, va ține cont de evoluțiile practicii cotidiene, precum și de dinamica realităților sociale și economice care pot interveni într-o societate.

19. De altfel, în situația în care proba a fost administrată, potrivit art. 264 din Codul de procedură civilă, instanța va examina probele administrate, pe fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor. În vederea stabilirii existenței sau inexistenței faptelor pentru a căror dovedire au fost încuviințate probele, judecătorul le apreciază în mod liber, potrivit convingerii sale, în afară de cazul când legea stabilește puterea lor doveditoare. Art. 324 din Codul de procedură civilă prevede că instanța, în aprecierea declarațiilor martorilor, va ține seama de sinceritatea acestora și de împrejurările în care au luat cunoștință de faptele ce fac obiectul declarației respective.

20. În fine, Curtea reține că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este stabilită numai prin lege, iar dispozițiile de lege criticate, reglementând norme de procedură a căror interpretare și aplicare revin instanțelor de judecată, nu contravin în niciun fel prevederilor constituționale invocate în susținerea criticii de neconstituționalitate.

21. Distinct de cele arătate, se observă că, în configurația Codului de procedură civilă din 1865, sintagma „în legătură de interes cu vreuna din părți” se regăsea în cuprinsul art. 192 care reglementa identificarea martorului și potrivit căruia președintele, înainte de a lua mărturia, cerea martorilor să arate dacă sunt în legături de interes cu vreuna din părți. Instanța reținea acest aspect în aprecierea ulterioară a depoziției martorului. În ceea ce privește interdicțiile relative referitoare la persoanele care nu pot fi ascultate ca martori, vechea reglementare procesual civilă făcea referire doar la rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv, precum și soțul, chiar despărțiți. Aceste interdicții puteau fi înlăturate prin acordul părților litigante.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Lidl Discount” — S.R.L. din comuna Ariceștii Rahtivani, județul Prahova, în Dosarul nr. 6.163/303/2013 al Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 315 alin. (1) pct. 3 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 6 mai 2015

Dosar nr. 878/1/2015/HP/P

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală — judecător-raportor
Aurel Gheorghe Ilie	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Corina Michaela Jîjîie	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Claudia Nicoleta Nedelea	— magistrat-asistent

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală — prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept în sensul de a se stabili dacă în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior sau conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Claudia Nicoleta Nedelea, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii. În acest context, a arătat că la nivelul instanțelor naționale s-au conturat următoarele opinii:

Cu privire la problema de drept supusă dezlegării, în opinia majoritară, s-a susținut că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.

În opinia minoritară, s-a considerat că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează conform art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Magistratul-asistent a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A mai învederat că la data de 15 aprilie 2015 Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție —, prin Adresa nr. 578/C/596/III-5/2015, a adus la cunoștință că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând problema de drept supusă dezlegării în prezenta cauză, fiind depuse și concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a acordat cuvântul asupra eventualelor cereri sau chestiuni prealabile și, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat procurorului să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezbaterii.

Reprezentantul Ministerului Public a arătat că, în ceea ce privește problema de drept ridicată de Curtea de Apel București — Secția I penală — în cauza de față, tratamentul sancționator este cel prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, pentru următoarele considerente :

Într-o ipoteză în care după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare pronunțate în baza legii anterioare

pentru o infracțiune pentru care s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, în termenul de încercare se săvârșește o nouă infracțiune, pentru care mai favorabilă este legea nouă, putea să apară sau nu, ipoteza în care ne-am afla în situația unei recidive postcondamnatorii, ipoteză în care regimul sancționator ar fi cel care decurge din reținerea acesteia.

A precizat însă că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile art. 41 din Codul penal, întrucât ne aflăm în fața unei pluralități intermediare reglementate de art. 44 din Codul penal.

În acest context, referitor la soluționarea conflictului de legi în timp, rezultat din intrarea în vigoare a noului Cod penal, procurorul a menționat că prin introducerea dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, voința legiuitorului a fost aceea de a menține beneficiul unei modalități de executare ce nu se mai regăsește în noul Cod penal, iar în privința tratamentului sancționator, în ipoteza în care s-ar dispune revocarea suspendării condiționate, acesta să fie cel reglementat de dispozițiile art. 83 din Codul penal anterior.

Reprezentantul Ministerului Public a mai arătat că în susținerea acestei concluzii sunt inclusiv rațiuni de politică penală, întrucât introducerea dispozițiilor tranzitorii privind aplicarea și executarea sancțiunilor penale în capitolul III al titlului I din Codul penal, așa cum rezultă din expunerea de motive, a fost determinată de modificările aduse Codului penal prin reformularea definiției recidivei și a textului referitor la cauzele care o exclud.

Totodată, a precizat că introducerea art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și a tratamentului sancționator al acestuia reprezintă voința expresă a legiuitorului în soluționarea conflictului de legi în timp în materia aspectelor care țin de aplicarea legii penale mai favorabile incidente după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare prin care s-a dispus suspendarea condiționată a pedepsei. Or, în raport cu aspectele menționate, în mod evident, această prevedere legislativă nu intră în coliziune cu Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale, aspect pe care, de altfel, însăși instanța de contencios constituțional l-a antamat în această decizie.

Concluzionând, reprezentantul Ministerului Public a menționat că tratamentul sancționator în aceste situații este cel prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prin raportare la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, rămânând în pronunțare asupra sesizării formulate.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 23 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 26.687/3/2014, *Curtea de Apel București — Secția I penală* — a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unor chestiuni de drept în sensul de a se stabili dacă în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală

mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior sau conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

II. Expunerea succintă a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 26.687/3/2014 al Curții de Apel București — Secția I penală

Curtea de Apel București, Secția I penală, a fost sesizată să examineze apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și de inculpatul G.I. împotriva Sentinței penale nr. 2.668 din data de 13 noiembrie 2014, pronunțată de Tribunalul București, Secția I penală, în Dosarul nr. 26.687/3/2014.

Prin **Sentința penală nr. 2.668 din data de 13 noiembrie 2014**, pronunțată în Dosarul nr. 26.687/3/2014 al Tribunalului București, Secția I penală, în temeiul art. 32 raportat la art. 188 alin. (1) cu aplicarea art. 44 și art. 5 din Codul penal cu referire la art. 374 alin. (4) și art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, a fost condamnat inculpatul G.I. la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare.

În temeiul art. 67 din noul Cod penal, a fost aplicată inculpatului pedeapsa complementară, constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din același cod pe o perioadă de 2 ani.

În temeiul art. 65 alin. (1) din Codul penal, a fost aplicată inculpatului pedeapsa accesorie, constând în interzicerea exercitării aceluiași drepturi.

În temeiul art. 83 din Codul penal anterior raportat la art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, a fost revocată suspendarea condiționată a executării pedepsei de 1 an închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 2.809/2013 a Judecătoriei Sectorului 4 București (rămasă definitivă la data de 29 octombrie 2013) și, potrivit art. 44 alin. (2) raportat la art. 39 din Codul penal, la pedeapsa de 3 ani și 4 luni închisoare stabilită pentru infracțiunea care a făcut obiectul judecății a fost adăugat un spor de 1/3 din pedeapsa neexecutată, de 1 an închisoare, respectiv 4 luni închisoare, dispunându-se ca inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 3 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) din Codul penal, s-a aplicat inculpatului, pe lângă această pedeapsă rezultantă, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor anterior menționate pe o perioadă de 2 ani.

În temeiul art. 45 alin. (1) și (5) raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) din Codul penal, s-a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării aceluiași drepturi.

În temeiul art. 112 alin. (1) lit. b) din Codul penal, a fost confiscată de la inculpat lopata folosită la săvârșirea infracțiunii.

În temeiul art. 7 alin. (1) din Legea nr. 76/2008 privind organizarea și funcționarea Sistemului Național de Date Genetice Judiciare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat în vederea introducerii profilului genetic în Sistemul Național de Date Genetice Judiciare.

În temeiul art. 399 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului.

În temeiul art. 72 alin. (1) din Codul penal, a fost dedusă perioada reținerii și arestării preventive, începând cu data de 16 iulie 2014 până la zi.

S-a luat act de faptul că persoana vătămată Z.C. nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

De asemenea, s-a luat act de faptul că inculpatul a achitat integral despăgubirile în cuantum de 4.289,71 lei către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență „Sf. Pantelimon” din București.

În temeiul art. 274 alin. (1) din Codul de procedură penală, a fost obligat inculpatul la plata către stat a sumei de 2.000 lei, reprezentând cheltuieli judiciare.

Sub aspectul situației de fapt, instanța de fond a reținut, în esență, că inculpatul, în noaptea de 8/9 noiembrie 2013, pe fondul unui conflict spontan cu numitul A.D.P., a luat din curtea locuinței sale o lopată, cu care a ieșit în stradă și a lovit-o în zona capului pe persoana vătămată Z.C., pe care a confundat-o cu sus-numitul sau cu unul dintre prietenii acestuia, provocându-i leziuni traumatice care au necesitat 30—35 de zile de îngrijiri medicale și i-au pus viața în primejdie.

S-a mai reținut că fapta respectivă, încadrată juridic în infracțiunea de tentativă de omor, a fost săvârșită în termenul de încercare de 3 ani al suspendării condiționate a executării pedepsei de 1 an închisoare, aplicată prin Sentința penală nr. 2.809/2013 a Judecătoriei Sectorului 4 București (rămasă definitivă la data de 29 octombrie 2013) pentru infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană având în sânge o îmbibație alcoolică peste limita legală, prevăzută de art. 87 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice (săvârșită la data de 3 aprilie 2010).

În cursul judecării în primă instanță, inculpatul a optat pentru procedura simplificată, recunoscând săvârșirea faptei de care este acuzat.

Împotriva hotărârii instanței de fond au declarat apeluri Parchetul de pe lângă Tribunalul București și inculpatul G.I.

Prin Încheierea de ședință din data de 23 februarie 2015 a Curții de Apel București — Secția I penală — a fost pusă în discuția părților necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reținându-se următoarele :

Curtea de apel a fost investită cu judecarea cauzei în ultimă instanță, potrivit art. 551 și 552 din Codul de procedură penală, care prevăd că hotărârea pronunțată de această instanță, fie în sensul respingerii, fie în sensul admiterii apelurilor cu care a fost sesizată, este definitivă.

S-a menționat că de lămurirea modului de aplicare, potrivit art. 5 din noul Cod penal, a dispozițiilor referitoare la tratamentul sancționator aplicabil în cazul revocării suspendării condiționate a executării unei pedepse care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, prin sentința penală pronunțată de prima instanță, au fost considerate incidente prevederile art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară, iar în apelul parchetului se susține incidența dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, a căror aplicare este independentă de reținerea sau nu a stării de recidivă postcondamnatorie.

S-a mai reținut că problema de drept enunțată este nouă deoarece asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat nici printr-un recurs în interesul legii, nici printr-o hotărâre prealabilă, potrivit art. 474 și, respectiv, art. 477 din Codul de procedură penală, sub ultimul aspect constatându-se că, prin Decizia nr. 3 din data de 16 februarie 2015, instanța supremă s-a pronunțat, asupra unei chestiuni de drept asemănătoare, însă în aplicarea dispozițiilor art. 6 din Codul penal, în cazul unei pedepse definitiv aplicate.

De asemenea, s-a menționat că problema de drept enunțată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Instanța care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu chestiunea de drept supusă dezlegării a arătat că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul unei pluralități de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, anterior datei de 1 februarie 2014, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, iar nu conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

În acest sens, instanța de apel a constatat că noul Cod penal, spre deosebire de Codul penal anterior, nu mai reglementează instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, astfel că, în lipsa oricărei dispoziții legale contrare, acesteia nu îi pot fi aplicate, prin analogie, dispozițiile din noul Cod penal referitoare la regimul suspendării sub supraveghere, inclusiv sub aspectul, relevant în speță, al efectelor revocării acesteia, motiv pentru care, într-o astfel de ipoteză, stabilirea și executarea pedepsei nu se pot realiza în condițiile art. 96 alin. (5) din Codul penal.

S-a menționat, de asemenea, că pentru rezolvarea situațiilor juridice determinate de împrejurarea că, la data intrării în vigoare a noului Cod penal, produceau efecte hotărâri definitive de suspendare condiționată a executării unor pedepse aplicate conform Codului penal anterior, legiuitorul a prevăzut, în mod expres, în art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, dispoziții tranzitorii specifice acestei instituții potrivit cărora, pe de o parte, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal — alin. (1), iar, pe de altă parte, regimul suspendării condiționate, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior — alin. (2).

Drept urmare, s-a apreciat că temeiul legal al revocării suspendării condiționate, ca efect al săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare, chiar dacă, pentru infracțiunea respectivă, legea penală mai favorabilă este legea nouă, îl constituie, potrivit voinței legiuitorului, dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior. Pe cale de consecință, s-a apreciat că și tratamentul sancționator nu poate fi decât cel reglementat de aceleași dispoziții (care nu îl diferențiază după cum noua infracțiune a fost săvârșită în stare de recidivă postcondamnatorie sau în stare de pluralitate intermediară), nefiind de acceptat pronunțarea revocării suspendării condiționate pe un temei (cel din Codul penal anterior) și stabilirea pedepsei de executat, în urma acestei revocări, pe un alt temei (cel din Codul penal actual), întrucât astfel s-ar ajunge la crearea unei *lex tertia*, pe cale de interpretare judecătorească.

În opinia completului de judecată, aplicarea tratamentului sancționator prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior (care presupune executarea în întregime a pedepsei în privința căreia s-a dispus revocarea suspendării condiționate, alături de pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune, chiar dacă nu sunt îndeplinite, conform legii penale noi identificate, în speță, a fi mai favorabilă inculpatului din punctul de vedere al încadrării juridice, în varianta-tip, iar nu într-o variantă calificată, a

infracțiunii respective, cu consecința unor limite speciale de pedeapsă mai mici, condițiile recidivei postcondamnatorii, ci acelea ale pluralității intermediare) nu contravine Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale numai în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile, întrucât, potrivit considerentelor deciziei respective, realizarea unei astfel de combinări este interzisă numai instanțelor judecătorești, în interpretarea și aplicarea legii, iar nu și legiuitorului care, prin voința sa, o poate impune, astfel cum s-a și realizat, în ceea ce privește regimul suspendării condiționate, inclusiv sub aspectul revocării acesteia, prin dispozițiile tranzitorii ale art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

În acest sens, s-a reținut că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, la care se face trimitere chiar în Decizia nr. 265/2014 (paragraf 54), forța obligatorie ce însoțește deciziile acesteia se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care el se sprijină, astfel că nu numai dispozitivul deciziilor sale, dar și considerentele acestora sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept.

Or, conform considerentelor Deciziei nr. 265/2014 (paragrafele 42, 44, 49), Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 5 din noul Cod penal contravin prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituția României, republicată, privind separația și echilibrul puterilor în stat și, respectiv, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, în cazul interpretării lor în sensul că ar permite instanțelor de judecată, în determinarea legii penale mai favorabile, să combine dispozițiile Codului penal anterior cu cele ale Codului penal în vigoare, menționând apoi, prin citarea jurisprudenței sale anterioare, că, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea însă competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu, iar, în continuare, că, prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive, se creează, pe cale judiciară, o a treia lege, care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor.

A mai menționat Curtea de Apel București că, referitor la măsura suspendării condiționate, noua politică penală concepută de legiuitor (care nu a mai reglementat în Codul penal actual instituția respectivă) se reflectă în dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevăd, prin norme clare, nesuscetibile de interpretări din partea instanțelor judecătorești, menținerea efectelor acesteia până la epuizarea lor, conform legii penale anterioare, dar și aplicarea regimului specific, prevăzut de aceeași lege, inclusiv sub aspectul revocării ei, astfel că stabilirea și executarea pedepsei conform prevederilor art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, chiar dacă legea penală mai favorabilă pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare este legea nouă, corespunde voinței legiuitorului și, astfel, nu contravine prevederilor art. 5 din Codul penal actual, în interpretarea constatată a fi constituțională.

Referitor la Decizia nr. 3/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală —, s-a arătat că, deși completul de judecată al instanței de apel nu cunoaște motivele pe care se întemeiază (în lipsa publicării ei până la data pronunțării încheierii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție), nu poate fi aplicată situației juridice anterior expuse, pe cale de analogie, întrucât decizia respectivă se referă la aplicarea legii penale mai

favorabile, conform art. 6 din Codul penal, în cazul unor pedepse definitiv stabilite, indicând mecanismul teoretic de determinare a maximului pedepsei ce constituie, potrivit legii penale noi, aplicată în mod global, termenul de comparație, în condițiile în care nu există o dispoziție legală care să reglementeze în mod expres acel mecanism, spre deosebire de situația juridică cu incidență în speță, pentru care, prin voința legiuitorului, a fost stabilit regimul suspendării condiționate, după intrarea în vigoare a legii penale noi (care nu o mai prevede), inclusiv sub aspectul efectelor revocării acesteia.

III. Dispoziții legale incidente:

Art. 5 din Codul penal — Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei

„(1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”

Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale prin care s-a statuat că „dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile”.

Art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

„(1) Măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal.

(2) Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.”

Art. 83 alin. 1, 4 din Codul penal anterior

„Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

.....
La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.”

Decizia nr. 1/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite, pronunțată într-un recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 12 iulie 2011) — în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal, stabilește că: „1. Suspendarea condiționată a executării nu poate fi dispusă pentru pedeapsa stabilită în cazul săvârșirii în cursul termenului de încercare a unei infracțiuni intenționate sau praeterintenționate, pedeapsă la care a fost cumulată o altă pedeapsă, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării acestei din urmă pedepse, chiar și în cazul îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 81 din Codul penal; 2. Suspendarea condiționată a executării nu poate fi dispusă nici în ceea ce privește pedeapsa rezultantă obținută prin aplicarea mecanismului prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal”.

Art. 41 alin. (1) din Codul penal

„Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.”

Art. 43 alin. (1) și (5) din Codul penal

„(1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.

.....
 (5) Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.”

Art. 44 alin. (1) și (2) din Codul penal

„(1) Există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.”

Art. 39 alin. (1) lit. b) și d) din Codul penal

„(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:

.....
 b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

.....
 d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii.”

Art. 96 alin. (4) și (5) din Codul penal

„(4) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită până la împlinirea termenului și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei.

(5) Pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.”

IV. Punctul de vedere al Curții de Apel București — Secția I penală cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită:

Curtea de Apel București — Secția I penală — a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu chestiunea de drept supusă dezlegării, arătând că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul unei pluralități de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, anterior datei de 1 februarie 2014, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, iar nu conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

V. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală, apărătorul ales al apelantului intimat inculpat G.I. a

transmis la dosar un punct de vedere scris privind chestiunea de drept supusă judecății, în sensul că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în mod unitar, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei în urma revocării suspendării condiționate se realizează conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

VI. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că la nivelul curților de apel și al instanțelor de judecată arondate s-au conturat următoarele opinii:

În opinia majoritară exprimată s-a susținut că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, **stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.**

În susținerea acestei opinii s-a avut în vedere că potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, măsura suspendării condiționale a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal. Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzut la art. 15 alin. (1) din același act normativ, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior.

Astfel, s-a considerat că voința legiuitorului a fost aceea de a se aplica art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 din Codul penal anterior, în sensul revocării suspendării condiționate, ca efect al săvârșirii unei noi infracțiuni în termenul de încercare, fără a se analiza dacă sunt îndeplinite condițiile pentru primul termen al recidivei, potrivit art. 41 alin. (1) din Codul penal.

Totodată, s-a arătat că art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal este o dispoziție tranzitorie, o normă specială, astfel că este obligatorie aplicarea acestui text legal, indiferent dacă noua infracțiune este comisă în stare de recidivă postcondamnatorie sau pluralitate intermediară. Câtă vreme norma specială nu face distincție între cele două forme ale pluralității de infracțiuni, este obligatorie aplicarea aceluiași regim sancționator.

De asemenea, în sprijinul acestei opinii s-a menționat că regimul revocării suspendării condiționate și tratamentul sancționator care se aplică în caz de revocare reprezintă un aspect total distinct de regimul și tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii. Potrivit art. 83 din Codul penal anterior, care se aplică ori de câte ori un inculpat va comite o

infracțiune în termenul de încercare stabilit potrivit art. 82 din Codul penal anterior (art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal fiind destul de clar în această privință), instanța revocă suspendarea condiționată și dispune executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.

Așadar, s-a arătat că noul Cod penal, spre deosebire de Codul penal anterior, nu mai reglementează instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, astfel că în lipsa oricărei dispoziții legale contrare acesteia nu îi pot fi aplicate, prin analogie, dispozițiile din Codul penal actual, referitoare la regimul suspendării sub supraveghere, inclusiv sub aspectul relevant, în speță, al efectelor revocării acesteia, motiv pentru care, într-o astfel de ipoteză, s-a apreciat că stabilirea și executarea pedepsei nu se pot realiza în condițiile art. 96 alin. (5) din Codul penal.

De asemenea, s-a evidențiat că sunt aplicabile dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal prin care legiuitorul a reglementat în mod expres situațiile tranzitorii referitoare la regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, aplicate în baza Codului penal anterior, inclusiv sub aspectul revocării acesteia, iar normele tranzitorii produc efecte, chiar și după pronunțarea Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, nefiind așadar incidente prevederile art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal.

De altfel, s-a menționat că art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal face referire la regimul sancționator aplicabil în această situație. În acest sens, s-a avut în vedere că legiuitorul a prevăzut în mod expres în art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal dispoziții tranzitorii specifice instituției suspendării condiționate a executării pedepsei, care nu mai este reglementată în Codul penal actual, dispoziții potrivit cărora măsura suspendării condiționate a executării pedepsei se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal și regimul suspendării condiționate, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior.

În raport cu aceste dispoziții, s-a apreciat că temeiul legal al revocării suspendării condiționate, ca efect al săvârșirii unei noi infracțiuni în perioada termenului de încercare, îl constituie dispozițiile art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, iar tratamentul sancționator este cel reglementat de dispozițiile Codului penal anterior.

Totodată, s-a argumentat, în sprijinul aceleiași opinii, că prevederile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportate la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior au caracterul unei norme tranzitorii speciale, care derogă de la dispozițiile art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal — norme cu caracter general.

De asemenea, s-a mai menționat în punctele de vedere transmise în cauză că relevantă în dezlegarea chestiunii de drept în discuție este Decizia nr. 3 din 16 februarie 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală —, dată în aplicarea art. 6 din Codul penal, în motivarea acestei decizii arătându-se că, „dispozițiile art. 15 alin. (2) vizează revocările sau anulările de suspendare condiționată a executării pedepsei susceptibile de a fi dispuse după intrarea în vigoare a noului Cod penal și nu acele revocări sau suspendări dispuse cu caracter definitiv sub imperiul legii vechi.” Așadar, regimul sancționator al pluralității intermediare este avut în vedere doar în cazul aplicării art. 6 din Codul penal, al pedepselor definitiv aplicate sub imperiul Codului penal anterior.

În cea de a doua opinie exprimată s-a apreciat că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă, cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, **stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează conform art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.**

În susținerea acestei opinii s-au arătat următoarele:

Criteriile care stau la baza determinării caracterului „mai favorabil” — quantumul și conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. — au în vedere atât condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă.

Potrivit dispozițiilor art. 96 alin. (5) din Codul penal, referitoare la revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere „pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitate intermediară”.

Există pluralitate intermediară de infracțiuni (art. 44 din Codul penal) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

S-a precizat că, atunci când ambii termeni ai recidivei sunt reprezentați de infracțiuni comise anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, judecarea infracțiunii care constituie al doilea termen făcându-se potrivit legii noi, în stabilirea legii penale mai favorabile se va ține seama de modificarea limitelor de pedeapsă pentru infracțiunile care formează cei doi termeni ai recidivei, a condițiilor de existență ale recidivei (majorarea limitei de pedeapsă în ce privește primul termen, de la peste 6 luni la peste 1 an, respectiv de la peste 1 an, cât prevede art. 37 din Codul penal anterior, la cel puțin 1 an în noua reglementare, pentru al doilea termen), dar și de modificarea tratamentului sancționator prevăzut pentru formele recidivei, respectiv pluralitatea de infracțiuni, în condițiile în care nu sunt întrunite condițiile referitoare la primul sau al doilea termen al recidivei.

VII. **Opinia specialiștilor consultați**

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (1) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia specialiștilor în drept penal asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, însă nu au fost depuse puncte de vedere în cauză.

VIII. **Jurisprudența națională în materie:**

În materialul transmis de curțile de apel care au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție au fost identificate hotărâri judecătorești în această materie, acestea fiind atașate la dosarul cauzei.

IX. **În jurisprudența Curții Constituționale** a fost identificată **Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, pronunțată de Curtea Constituțională**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, prin care a fost respinsă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Judecătoria Făget, din oficiu, în Dosarul nr. 129/832/2014 și s-a statuat că **dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012**

pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

X. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Ministerul Public — *Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* — a propus următoarea soluție cu privire la chestiunile de drept ce fac obiectul sesizării:

În aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supusă dezlegării

Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, opinia judecătorului-raportor a fost în sensul că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul unei pluralități de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Cod penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, anterior datei de 1 februarie 2014, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, iar nu conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel București în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de

art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept să nu fi fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

În cauză, Curtea de Apel București a fost investită cu soluționarea unei pricini în ultimă instanță, respectiv apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Tribunalul București și de inculpatul G.I. împotriva Sentinței penale nr. 2.668 din data de 13 noiembrie 2014, pronunțată de Tribunalul București — Secția I penală — în Dosarul nr. 26.687/3/2014.

Obiectul sesizării vizează o chestiune de drept de care depinde soluționarea în apel a cauzei, astfel că interpretarea textelor legale are efect direct cu privire la soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, prin sentința penală pronunțată de prima instanță, au fost considerate incidente prevederile art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară, iar în apelul Parchetului se susține incidența dispozițiilor art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, a căror aplicare este independentă de reținerea sau nu a stării de recidivă postcondamnatorie.

Prin Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a statuat că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

De asemenea, chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face, în prezent, obiectul unui recurs în interesul legii.

Pe fondul chestiunii de drept a cărei dezlegare se cere, se rețin următoarele:

Potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, **măsura suspendării condiționate** a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal anterior **se menține** și după intrarea în vigoare a Codului penal.

În conformitate cu alineatul ultim al textului de lege menționat, **regimul suspendării condiționate a executării pedepsei** prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul **revocării sau anulării** acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior.

Dispoziția legală menționată vizează, exclusiv, revocarea sau anularea suspendării condiționate a executării pedepsei ce urmează a fi dispusă după intrarea în vigoare a noului Cod penal. Astfel, alin. (2) al textului de lege menționat face trimitere la alin. (1), iar acesta din urmă se referă la o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, aplicată potrivit art. 81 din Codul penal anterior, **menținută după intrarea în vigoare a noului Cod penal**. Așadar, conform alin. (2) al textului de lege mai sus menționat, pedeapsa cu suspendarea condiționată a executării, deși menținută, va putea fi revocată sau anulată, fiind supusă **regimului suspendării condiționate a executării pedepsei din legea anterioară** (în același sens, s-a exprimat și doctrina)¹. De asemenea, din considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 648/2014², prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, rezultă că **regimul**

¹ Florin Streteanu, *Aplicarea în timp a legii penale*, Material distribuit participanților la Conferința națională în domeniul noului Cod penal, 3—4 martie 2014

² Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015

revocării suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzut în Codul penal anterior **și regula cumulului aritmetic reglementată în art. 83 din Codul penal anterior**, prin derogare de la dispozițiile Codului penal anterior, care stabileau tratamentul sancționator al recidivei postcondamnatorii, sunt aplicabile doar în ipoteza în care revocarea operează după intrarea în vigoare a Codului penal, respectiv în cauze aflate în curs de judecată.

Cu privire la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, instanța de contencios constituțional, a statuat că, „din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acestuia.”

Prin aceeași decizie a Curții Constituționale s-a stabilit că art. 96 alin. (5) din Codul penal, care prevede că pedeapsa principală pentru noua infracțiune, în cazul revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară, **nu poate fi considerat lege penală mai favorabilă în raport cu vechea reglementare a suspendării condiționate a executării pedepsei**, ci doar în ceea ce privește, eventual, vechea reglementare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

Așadar, prin art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, legiuitorul a prezumat că suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicată în condițiile reglementării anterioare este mai favorabilă, nefiind necesară modificarea acesteia ca urmare a intrării în vigoare a noului Cod penal, care nu mai prevede o astfel de modalitate de executare a pedepsei.

Prin urmare, noul Cod penal, spre deosebire de Codul penal anterior, nu mai reglementează instituția suspendării condiționate a executării pedepsei, astfel că, în lipsa oricărei dispoziții legale contrare, acesteia nu îi pot fi aplicate, prin analogie, dispozițiile din noul Cod penal referitoare la regimul suspendării sub supraveghere, inclusiv sub aspectul revocării, motiv pentru care, într-o astfel de ipoteză, stabilirea și executarea pedepsei nu se pot realiza în condițiile art. 96 alin. (5) din Codul penal.

Pentru rezolvarea situațiilor juridice determinate de împrejurarea că, la data intrării în vigoare a noului Cod penal, produceau efecte hotărâri definitive de suspendare condiționată a executării unor pedepse aplicate conform Codului penal anterior, legiuitorul a prevăzut, în mod expres, în art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, dispoziții tranzitorii specifice acestei instituții, potrivit cărora, pe de o parte, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal anterior se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal iar, pe de altă parte, regimul suspendării condiționate, inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal anterior.

Drept urmare, din conținutul art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal rezultă că temeiul legal al revocării suspendării condiționate, ca efect al săvârșirii unei noi infracțiuni în cursul termenului de încercare, chiar dacă pentru infracțiunea respectivă legea penală mai favorabilă este legea nouă, îl constituie, potrivit voinței legiuitorului, art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, fără a putea face distincție între dispoziția de revocare și tratamentul sancționator impus de același text de lege.

Pe cale de consecință, în ipoteza revocării suspendării, tratamentul sancționator nu poate fi decât acela reglementat de

art. 83 din Codul penal anterior (care nu era diferit după cum noua infracțiune era săvârșită în stare de recidivă postcondamnatorie sau în stare de pluralitate intermediară), nefiind de acceptat revocarea suspendării condiționate pe un temei (cel din Codul penal anterior) și stabilirea pedepsei de executat, în urma acestei revocări, pe un alt temei (cel din noul Cod penal), întrucât s-ar ajunge la crearea unei *lex tertia*, pe cale de interpretare judecătorească.

Ca atare, aplicarea tratamentului sancționator prevăzut de art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior (care presupune executarea în întregime a pedepsei în privința căreia s-a dispus revocarea suspendării condiționate, alături de pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune, chiar dacă nu sunt îndeplinite, conform legii penale noi, condițiile recidivei postcondamnatorii, ci acelea ale pluralității intermediare) nu contravine Deciziei Curții Constituționale nr. 265/2014.

Conform considerentelor Deciziei nr. 265/2014 (paragrafele 42, 44, 49), Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal contravin prevederilor art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituția României, republicată, privind separația și echilibrul puterilor în stat și, respectiv, rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, în cazul interpretării lor în sensul că ar permite instanțelor de judecată, în determinarea legii penale mai favorabile, să combine dispozițiile Codului penal anterior cu cele ale Codului penal în vigoare, menționând apoi, prin citarea jurisprudenței sale anterioare, că, în activitatea de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea însă competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu, iar, în continuare, că, prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive, se creează, pe cale judiciară, o a treia lege, care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor.

Totodată, se impune precizarea că interdicția creării unei *lex tertia* consacrată de decizia menționată se referă, exclusiv, la interpretarea pe cale judiciară, vizând instanțele de judecată, iar nu și legiuitorul (paragrafele 45 și 49 ale Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale).

Cu privire la măsura suspendării condiționate, s-a menționat că noua politică penală concepută de legiuitor (care nu a mai reglementat în Codul penal actual instituția respectivă) se reflectă în dispozițiile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevăd, prin norme clare, nesusceptibile de interpretări din partea instanțelor judecătorești, **menținerea efectelor acesteia, până la epuizarea lor, conform legii penale vechi, dar și aplicarea regimului specific, prevăzut de aceeași lege, inclusiv sub aspectul revocării ei**, astfel că stabilirea și executarea pedepsei conform prevederilor art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, chiar dacă legea penală mai favorabilă pentru infracțiunea săvârșită în cursul termenului de încercare este legea nouă, corespunde voinței legiuitorului și, astfel, nu contravine prevederilor art. 5 din Codul penal actual, în interpretarea constatată a fi constituțională.

Decizia nr. 3/2015 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate fi aplicată situației juridice anterior expuse pe cale de analogie, întrucât se referă la aplicarea legii penale mai favorabile, conform art. 6 din Codul penal, în cazul unor pedepse definitiv stabilite, indicând mecanismul teoretic de determinare a maximului pedepsei ce constituie, potrivit legii penale noi aplicate în mod global, termenul de comparație, în condițiile în care nu sunt aplicabile prevederile art. 15 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și nu există o dispoziție legală care să

reglementeze în mod expres acel mecanism, spre deosebire de situația juridică cu incidență în speță, pentru care, prin voința legiuitorului, a fost stabilit regimul suspendării condiționate după intrarea în vigoare a legii penale noi (care nu o mai prevede), inclusiv sub aspectul efectelor revocării acesteia.

Un ultim argument este cel care rezultă din expunerea de motive a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, și anume că rațiunea introducerii dispozițiilor privind aplicarea și executarea sancțiunilor penale a fost exclusiv aceea a eliminării, în situații tranzitorii, a controverselor privind dispozițiile care reglementează efectele condamnărilor vizate de reformularea condițiilor de existență a recidivei și a tratamentului sancționator.

Prin urmare, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul unei pluralități de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, anterior datei de 1 februarie 2014, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior, iar nu conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.

Pentru considerentele expuse, se va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel București — Secția I penală — în Dosarul nr. 26.687/3/2014 prin care se solicită pronunțarea unei

hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior **sau** conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.”

Va stabili că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării, care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal anterior.

În consecință, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de **Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 26.687/3/2014**, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept: „dacă în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior **sau** conform dispozițiilor art. 96 alin. (5) raportat la art. 44 alin. (2) din Codul penal, referitoare la pluralitatea intermediară.”

Stabilește că în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, conform Deciziei nr. 265/2014 a Curții Constituționale, în cazul pluralității de infracțiuni constând într-o infracțiune pentru care, potrivit Codului penal anterior, a fost aplicată, printr-o hotărâre definitivă, o pedeapsă cu suspendarea condiționată a executării care, conform art. 41 alin. (1) din Codul penal, nu îndeplinește condițiile pentru a constitui primul termen al recidivei postcondamnatorii și, respectiv, o infracțiune săvârșită în termenul de încercare, pentru care legea penală mai favorabilă este legea nouă, stabilirea și executarea pedepsei, în urma revocării suspendării condiționate, se realizează potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 83 alin. 1 din Codul penal anterior.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 mai 2015.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Claudia Nicoleta Nedelea

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

